

MAAR ik wil
HELEMAAL
geen **MODERNE**
MAN zijn

Van Julien Althuisius verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Terug naar Verona

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Julien Althuisius

MAAR ik wil
HELEMAAL
geen **MODERNE**
MAN zijn

Belevissen van een moderne man

Ambo|Anthos
Amsterdam

Met dank aan Paulien Cornelisse,
voor de voorzet op de titel

ISBN 978 90 263 6812 7

© 2024 Julien Althuisius en *de Volkskrant*

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Studio Rubio

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Eefje

Voorwoord

Het is fijn, zei mijn uitgever, als er in de columns die we gaan bundelen een soort rode draad zit, een thema. Dat maakt een bundel wat aantrekkelijker, wat urgenter. Anders is het gewoon alleen maar een bundel met columns.

We dachten na over een bundel met als thema ‘familie’, waar dan uitsluitend verhalen over mijn gezin in zouden komen. Dat vond ik wat beperkend, alleen al omdat dan de verhalen over De-escalatieman buiten de boot zouden vallen. Dan liever gewoon maar een bundel met columns.

Ik appte een collega-columnist die ik bewonder en vroeg wat zij mij zou aanraden. Ook zij pleitte voor een thema. Ze opperde: ‘mijn leven als moderne man’ en haastte zich daarna te schrijven: ‘Zul je ook wel van over je nek gaan maar goed.’

Dat klopt. Ik haat het begrip ‘moderne man’. Het is zo alles en zo niets, zo saai en braaf, zo ‘Kijk mij het allemaal eens goed doen’, zo goedgeluimd in een speeltuin zitten op je papadag, zo lachend met een schort om in de keuken appeltaart bakken, zo nooit uitvallen tegen je kinderen, zo altijd de correcte mening hebben. Er kleeft eenzelfde soort quasi-emancipatoire slijmerigheid aan als aan het begrip ‘powervrouw’. En blijkbaar ben ik in

de ogen van veel mensen een moderne man.

Maar ik wil helemaal geen moderne man zijn. Ik wil mezelf niet in een hokje laten stoppen, mezelf terugbrengen tot een begrip. Ik wil gewoon Julien zijn, die schrijft en toevallig een man is. En toevallig een bakfiets heeft. Maar goed, we hebben nu dus wel een thema.

Nog één keer

Omdat zes weken bijna onafgebroken met zijn vieren te zijn niet genoeg was, gingen we de laatste dagen van de vakantie nog even naar een strandhuisje. Het was maar voor één nacht, als deksel op de zomer. Toen we aankwamen was het nog boven de 30 graden, maar het zou snel afkoelen, die avond al. De volgende dag zouden er drie stelletjes trouwen, bij drie verschillende strandtenten in de buurt, en zou de harde noordenwind de woorden van de speeches over het strand doen waaien. Op de ene bruiloft werd er iets gezegd over geluk, en het verschil met gelukkig zijn. Ik ving er net te weinig van op om er hier iets snedigs over te zeggen. Op de andere bruiloft vertelde een vrouw dat de bruidegom er zo van hield aan zijn Honda te sleutelen en met lekker veel lawaai rond te rijden. Aha, dacht ik, dus jij bent dat.

Diezelfde noordenwind zorgde ervoor dat ik 's avonds laat in het donker op het dak van ons strandhuisje moest klimmen omdat de rubberen afdekking had losgelaten. Het flappende rubber maakte een geluid alsof er op ons dak iemand een diner voor een Honda-club had georganiseerd, met stoelendans. Een emmer gevuld met zand bracht uitkomst. De voldoening die ik

ervoer nadat ik het klusje had volbracht, kan ik niet anders omschrijven dan overdreven.

Een paar uur eerder was die wind er nog niet. De zon scheen warm, maar was zijn kracht aan het verliezen, als een bokser in de laatste rondes van een gevecht. Dit gingen de laatste uren van de zomer worden. Aan de horizon, achter de windmolens, doemden hele dagen achter een bureau op en gingen de schooldeuren open. Nog één keer wentelde ik mijn voeten in het zachte zand, nog één keer leunde ik achterover in een strandstoel, nog één keer ergerde ik me aan mijn zwembroek die geen steekzakken heeft en nog één keer liet ik chips in het zand vallen. Zoals altijd was het voorbij voordat ik het wist. Het koelde af en ik trok een trui aan.

Onze dochters speelden in het water, terwijl de stroming ze steeds een beetje zuidwaarts dreef. De zee was warmer dan de buitenlucht, misschien dat ze er daarom niet uit wilden. We stonden naar ze te kijken, aan de rand van het water, aan de voet van de herfst. Ze spetterden en sprongen en gilden en lachten. ‘Als ze nu niet binnen een minuut slapen,’ zei mijn vriendin, ‘weet ik het ook niet meer.’

En nu weet ze het dus ook niet meer.

De Andere Mensen

Mijn vriendin keek me bezorgd aan. ‘Dit hadden we niet moeten doen, hè?’ Klopt, dit hadden we niet moeten doen. Maar het was al te laat. We hadden betaald en ons omgekleed. Nu stonden we in onze afgedragen badjassen voor de matglazen deur die toegang gaf tot de hamam en de weerstand die ik vanbinnen voelde gutste blijkbaar uit mijn poriën naar buiten.

Ze had me niet eens hoeven overtuigen, in theorie trekt de spa me. Sauna: heerlijk. Hamam: super. Infraroodsauna: kan beter, maar oké. Whirlpool: waarom niet? Naakt zwemmen: perfect. Je zou zeggen dat het geheel dan op zijn minst even groot is als de som der delen. Maar ik had natuurlijk weer eens buiten de Andere Mensen gerekend.

Ik hing mijn badjas aan een haakje, slofte op mijn slippers naar de cabine en ging op het glibberige natuursteen zitten. De warmte en de geur van eucalyptus werkten ontspannend. Nog belangrijker: we waren alleen. We pakten gelijk door, liepen naar de buitensauna’s en gingen naar binnen bij die ene waar geen badjassen hingen of slippers stonden. Het bleek de allerheetste.

Tussen twee saunasessies door lagen we op een ligbedje in de zon. ‘Vind je het nog steeds zo vervelend?’ vroeg mijn vriendin.

Nou, het ongemak was iets afgenomen, maar wel nog steeds volop aanwezig. ‘Weet je,’ probeerde ze me gerust te stellen, ‘vrouwen zijn helemaal niet bezig met mannenlichamen. Die kijken toch vooral naar de lijven van andere vrouwen en vergelijken zichzelf.’

Dat zal best, maar daar is het me niet om te doen. Ik schaam me niet voor mijn eigen lijf en heb ook weinig moeite met naakt zijn. Mijn naakt is niet het probleem. Het probleem is het naakt van de anderen. En dat het zo plotseling gebeurt. Binnen die paar honderd vierkante meter van een spa moeten we van het ene op het andere moment doen alsof het volstrekt normaal is dat iedereen maar hotsend en klotsend en lillend en bungelend rondbanjert.

Maar voor de doorgewinterde spa-ganger is dat natuurlijk heel gebruikelijk. We namen nog een sauna en daarna stapte ik bij twee zeer jonge vrouwen in het bubbelbad – een handeling die me onder elke andere omstandigheid een korte gevangenisstraf zou opleveren. Ze knikten vriendelijk en gingen weer verder met hun gesprek.

Na een paar uurtjes hadden we genoeg ontspannen. Op weg naar de laatste spa-attractie kwamen we een wat oudere man tegen. Hij ging naar buiten, wij naar binnen. Ik trok de deur open en liet hem voorgaan. Hij had prachtig achterovergekamd grijswit haar, een gezonde kleur en een formidabele lichaamshouding. Toen we binnen waren keek mijn vriendin me aan. Haar ogen glinsterden, ze boog zich voorover en fluisterde: ‘Zag je hoe klein zijn piemel was?’

Dolph Lundgren

In een poging een iets minder witte man te worden fietste ik naar een strookje gras aan het water om te gaan zonnen. Ik zette mijn fiets op slot, liep het gras op en zocht een plekje uit. Het was lang geleden dat ik dit had gedaan, midden op een werkdag in de zon gaan liggen. Ik smoorde mijn lispelende schuldgevoel met de gedachte dat ik de afgelopen weken genoeg werk had gedaan; deze kleine luxe had ik verdiend – wat ook weer niet helemaal waar was.

Ik haalde een fles water uit mijn tas en een verhalenbundel van Tobias Wolff en begon te lezen. Vier alinea's lang ging dat heel goed. Het gras voelde zacht, de zon scheen genadig op mijn bleke borst en een vriendelijk briesje zorgde ervoor dat dit allemaal heel goed uit te houden was.

Toen gaven mijn oren zich over aan de twee jonge vrouwen die een paar meter naast me zaten. Eentje verklaarde luid en enthousiast haar liefde voor *pornstars*. Ze bleek het over een cocktail te hebben. Paloma's en margarita's zijn ook superlekker, hoor, vertelde ze. Dit alles vanzelfsprekend in het Engels, inmiddels de voertaal in mijn stad.

Ik probeerde verder te lezen. Aan de overkant van het water

blies iemand op een fluit om zijn roedel honden bijeen te drijven. Niet één, maar drie keer. Daarna schreeuwde een man heel hard 'Hé!' Tegen niets of niemand in het bijzonder. Gewoon, omdat het kon. De meisjes naast me hadden het nu over vliegen. 'Ik hou ervan tijdens een vlucht vrienden te maken,' zei de een. Ze moest hard praten om boven de muziek uit te komen die uit hun eigen speaker kwam.

Ik moest denken aan *The Punisher*, een film uit de jaren tachtig waarin Dolph Lundgren zware criminelen opzoekt en vermoordt. Zo iets zou je ook moeten hebben voor mensen die onnodig lawaai maken. Het hoeft helemaal niet met bloedvergieten – alleen als het echt niet anders kan. Dit land heeft een Dolph Lundgren nodig: iemand die auto's met knaluitlaten saboteert, veel te hard niezende mensen naar de kno-arts brengt, muziekinstallaties op plezierbootjes onklaar maakt, steigerbouwers rubberen hamers aanreikt en luid ouwenelende twintigers hoofdschuddend tot stilte maant. Dit alles uiteraard zonder zelf een woord te zeggen.

Het boek had ik inmiddels opgegeven. De meisjes naast me werkten zich door gespreksonderwerpen heen als toeristen die voor het eerst bij een ontbijtbuffet staan. 'I don't want to die,' zei een van hen opeens lacherig.

Nee, dat hoeft dus helemaal ook niet. Alleen als het echt niet anders kan.

Op een kier

Een van de dingen die je nooit moet doen als je een boek hebt geschreven, is langs boekwinkels gaan om te kijken hoe het ermee gaat. In de eerste boekwinkel die ik binnenstapte stond een man met de eigenaren te praten. ‘Ik heb de afgelopen week vijf video’s over chemtrails gemaakt,’ zei hij. Ik zag mijn boek niet liggen en liep verder de winkel in. ‘Tijdens de lockdown, weet je nog,’ ging de man verder, ‘strakblauwe lucht, geen lijntje te zien.’ En nu waren ze weer terug, die lijntjes. Mijn boek hadden ze niet.

Bij een andere boekwinkel, waar ze het wel verkochten, stond het verrassend genoeg een paar weken in de top 10. Opgetogen stapte ik naar binnen om een paar exemplaren te signeren. Ik trof een jonge, nog opgetogener boekverkoper. Hij verzekerde me dat mijn boek nog wel even in het lijstje zou blijven staan. Hij keek in de computer. ‘Sterker nog: hij komt nog wel hoger.’ Hij had geen idee, maar met die woorden zette hij de deur naar roem en succes op een kier. Ik zag mezelf zitten bij *Zomergasten*, waar ik een fragment zou laten zien van een groep dronken, shirtloze jongens die een verjaardag viert. Twee van hen probeerden de jarige met zijn hoofd in de taart te drukken. Dat mislukt.

In de consternatie die daarna ontstaat pakt iemand de taart op en probeert die, van heel dichtbij, in het gezicht van de jarige te smijten. Maar hij mist en de taart vliegt het niets in. Na het fragment zou ik Janine Abbring uitleggen dat die taart en het gooien ervan symbool staan voor het schrijven van een boek.

Toen werd de deur dichtgegooid. ‘Eh, nee.’ Iemand met meer senioriteit rammelde wat op het toetsenbord en fronste. ‘Nee, ik geloof dat ik slecht nieuws voor je heb.’ Het ging helemaal niet goed met mijn boek. Juist niet. De volgende week zou het buiten de top 10 vallen. Natuurlijk. Omdat het toch zo lekker ging, besloot ik gelijk maar door te fietsen naar een andere, vrij voor-aanstaande boekhandel. Daar hadden ze mijn boek wel, maar wilden ze het liever niet hebben, zo leek het. Ik vond het na lang zoeken ergens weggestopt in een kast, voor het uitzonderlijke geval dat iemand ernaar zou vragen.

Een paar dagen later lunchte ik met een vriend en vertelde ik hem dit allemaal. Hij lachte. ‘Ik vind het wel mooi,’ zei hij. ‘Jij hebt gewoon nog echt het idee dat mensen op je zitten te wachten.’ Inderdaad, wie hou ik eigenlijk ook voor de gek.

Ottolenghi's eiersalade

Zoals bij iedere zichzelf respecterende thuiskok staan er ook bij ons een paar kookboeken van Ottolenghi in de kast (dit is absoluut niet koket bedoeld, Ottolenghi is tenslotte zo'n beetje de Pax onder de kookboeken). Een van de huisfavorieten is zijn eiersalade met bloemkool en kerrie. Het is een lekkere, eenvoudige en vullende salade, die je maakt door bloemkool te roosteren in de oven en die daarna te mengen met een yoghurt-mayonaise-saus en maar liefst negen eieren. 'Zo zou kip-kerriesalade smaken als u de kip zou vervangen door bloemkool en hardgekookt ei,' luidt het begeleidend schrijven. 'Een inleiding die nergens op lijkt te slaan, totdat u de ei-bloemkoolversie zelf proeft. Als u de kip toch mist kunt u het gerecht heel goed serveren met het voornoemd gevogelte dat u in het weekend hebt gebraden.' Wat Ottolenghi vergeten is te vermelden is dat het gerecht op heel warme dagen ook ingezet kan worden als biologisch wapen.

Zo kon het gebeuren dat ik een paar dagen geleden de deur van ons huis opende en bijna bewusteloos werd geslagen door een dikke, warme lucht, geharnast in een aroma van geroosterde bloemkool, gekookt ei en kerrie. Mijn vriendin moest die avond buiten de deur werken en had de salade gemaakt zodat

ze die kon meenemen. Ze vulde er twee tupperwarebakjes mee. Een om zelf mee te nemen en een dat mijn kinderen en ik konden leegeten, wat nooit zou gebeuren. Het was te warm om alle ramen en balkondeuren te openen, dus om van de lucht af te komen zette ik de afzuigkap op de hoogste stand en brandde ik wierook. Het leek iets te helpen, maar dat kon ook te maken hebben met de onherstelbare schade die mijn reukvermogen net had opgelopen.

's Avonds, toen het donker was en de kinderen naar bed waren, was de geur eindelijk helemaal uit het huis verdwenen. Tevreden zat ik aan de keukentafel schone en geurloze lucht te ademen toen mijn vriendin thuiskwam. Terwijl ze vertelde hoe de dag was verlopen, pakte ze haar tas uit. Machteloos keek ik toe ik hoe ze het plastic bakje, dat de hele dag in een warme rugtas had gezeten, ontdeed van zijn deksel. Het was alsof een rioolwagen voor onze deur was gestopt, zijn slang door het keukenraam had gelegd en de dagopbrengst naar binnen liet lopen. Je moet natuurlijk niet te lichtzinnig doen over trauma, maar het effect is dermate doeltreffend en langdurig dat ik dit schrijven af en toe moet onderbreken om te kokhalzen.

Toch, het is wel echt een heel lekkere salade.

'Ja, zo werkt het dus niet,' zei ze

'Heb jij weleens een affaire gehad?' vroeg een vriendin. We liepen naar een zaakje waar we wat zouden gaan lunchen. Het was warm en omdat ik de hele ochtend binnen had gezeten deed het zonlicht pijn aan mijn ogen. 'Nee,' antwoordde ik haar (naar waarheid).

'Heb je er weleens over nagedacht?' ging ze verder.

Ja en nee. Weleens aan gedacht, nooit serieus overwogen. Het punt is alleen, vertelde ik, dat áls ik dan al vreemdging, het me eigenlijk alleen om de seks te doen zou zijn. Verliefdheid, zei ik, daar heb ik geen behoefte aan.

Ze keek me hoofdschuddend aan. 'Ja, zo werkt het dus niet,' zei ze. 'Als je verliefd wordt, word je verliefd. Daar is weinig tegen te doen.'

Ja, oké, dat zal best, maar – en dit zei ik allemaal niet, omdat het warm was, we honger hadden en ik niet in een discussie wilde belanden – ik heb gewoon geen zin in verliefdheid. Ik vind het overschat, het is gedoe en het heeft doorgaans maar weinig met ware liefde te maken.

We waren ondertussen aangekomen bij het restaurant, dat een vegetarisch buffet bleek te zijn met allemaal bonen en lin-

zen en erwten en quinoa. ‘Het is ook nog eens heel erg duur,’ zei de vriendin. We besloten ergens anders een broodje te halen.

Eenmaal daar stonden we in de rij achter een vrouw van mijn leeftijd. Ik had haar zeker twintig jaar niet gezien. Niet dat we elkaar kenden. We hadden misschien een enkele keer gepraat op het schoolplein. Ik wist alleen hoe ze heette. Ze was nog net zo mooi als vroeger en de jaren leken haar niet verhard te hebben, zoals ze dat met de meeste van ons doen. Ze bestelde en haar stem klonk vriendelijk en zacht, bijna verontschuldigend. Onze blikken kruisten elkaar even en ik meende te zien dat ze mij ook herkende.

Nadat ze besteld had liep ze naar buiten en wachtte in de zon. Geen moment haalde ze haar telefoon tevoorschijn om de tijd te doden, alsof ook haar gewoontes in 2001 waren gebleven. Ik bestelde en bleef binnen wachten. Het was een kleine moeite geweest om bij haar te gaan staan, vragend haar naam te zeggen en dan de tijd tot we onze broodjes zouden krijgen vol te praten.

Maar wat zeg je tegen iemand die je twintig jaar niet hebt gezien en eigenlijk niet kent? Bovendien, dit was nou typisch zo iemand op wie ik verliefd zou kunnen worden. En daar heb ik dus geen zin in.